

Hồi 22

Hoa Tình Trái Độc

Nộc Ma Âu Dương Đình đứng khoanh tay trước ngực nhìn huyết ngọc. Lão nghĩ thầm. Nó là một bảo vật khai môn Thánh địa Kim Đỉnh sơn, hay chỉ là một viên ngọc bình thường. Nó không thể là một viên ngọc bình thường được.

Nghĩ tới điểm đó Độc Ma Âu Dương Đình liền tưởng đến lời nói của Kim Ngạo Thiên, lão nhắm nói:

- Chẳng lẽ chỉ có tiểu tử mới vào được Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Hay y biết được bí mật của huyết ngọc.

Âu Dương Đình buông tiếng thở dài.

Tiếng của Dương Tiểu Ngọc cất lên bên ngoài cửa biệt phòng của Âu Dương Đình.

- Chủ nhân... Tiểu Ngọc có thể vào được không.

Nhìn ra cửa, Độc Ma Âu Dương Đình nói:

- Vào đi... Bốn tọa đang chờ nàng.

Tiểu Ngọc đẩy cửa bước vào. Nàng tiến đến trước mặt Âu Dương Đình, nhún người hành lễ:

- Nô nữ tham kiến chủ nhân.

Âu Dương Đình nhìn nàng. Lão vuốt râu rồi chỉ huyết ngọc đặt trên trụ đá.

- Tiểu Ngọc... Nàng nhìn xem huyết ngọc có gì nào.

Tiểu Ngọc nhìn lại huyết ngọc, ánh huyết quang nhuộm đỏ sắc diện nàng.

Một viên ngọc đỏ như máu, óng ánh sắc huyết quang trong thật huyền ảo. Huyết ngọc như toát ra hấp lực hút lấy nhãn quan của nàng.

Nàng ngấm huyết ngọc một lúc rồi nhìn lại Âu Dương Đình:

- Chủ nhân... Đây đúng là viên ngọc tuyệt đẹp có giá trị trên thành.

Âu Dương Đình quay lại ngồi trên tràng kỷ.

Nàng bước theo đứng hầu bên Âu Dương Đình.

Lão nhìn nàng ôn nhu nói:

- Bốn nhân không nói đến điều đó. Ý của bốn nhân khác.

Tiểu Ngọc hơi bối rối. Nàng nhu hòa hỏi Âu Dương Đình:

- Chủ nhân có gì chỉ giáo Tiểu Ngọc?

- Giá trị của Huyết ngọc như thế nào, bốn nhân biết. Nhưng ta muốn biết bí mật khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn. Thời hạn mà Ma Thần đặt ra cho ta đã quá gần rồi.

Lão nhìn Tiểu Ngọc, nhướng cao đôi chân mày rậm:

- Nếu như không khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn... bốn tọa khó tránh họa kiếp ma nhân.

Tiểu Ngọc nhìn lại huyết ngọc một lần nữa. Ngoài vẻ đẹp tuyệt ảo của nó ra nàng cũng không tìm được bí ẩn chứa trong nó. Nàng ngắm huyết ngọc một lúc thật lâu rồi nói với Âu Dương Đình:

- Chủ nhân... Tiểu Ngọc cũng không phát hiện gì hơn chủ nhân.

Âu Dương Đình đứng lên. Lão đặt tay lên vai Tiểu Ngọc.

- Nàng nghĩ xem. Tại sao Thần Cái Cù Bá Nhâm giao huyết ngọc cho Kim Ngạo Thiên... và Kim Ngạo Thiên lại nói, chỉ có gã là người duy nhất có thể khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Tiểu Ngọc nhắm mắt nhìn thẳng vào mắt Độc Ma Âu Dương Đình. Nàng nghiêm giọng nói:

- Theo chủ nhân, Ngạo Thiên biết được bí mật của khối huyết ngọc này.

- Bốn nhân nghĩ như vậy.

Độc Ma Âu Dương Đình vừa nói vừa nắn nót bờ vai Dương Tiểu Ngọc:

- Ngạo Thiên sẽ khai thông Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Lão nhìn vào mắt Tiểu Ngọc:

- Một lần nữa, có lẽ nàng phải ra tay với gã tiểu tử đó.

Âu Dương Đình buông tiếng thở dài:

- Không biết lưới tình của nàng giăng ra với gã tiểu tử đó có còn hiệu nghiệm không?

Tiểu Ngọc mỉm cười:

- Chủ nhân yên tâm... lưới tình của Tiểu Ngọc được giăng ra một khi Ngạo Thiên đã rơi vào thì chẳng thể nào thoát được. Trước đây gã không thoát được. Nhưng bây giờ thì gã biết tất cả về Tiểu Ngọc. Hắn đâu có thể để cho lưới tình kia trói mình lại một lần nữa.

- Nhưng chủ nhân đã cho Ngạo Thiên Di Hồn phần. Trước đây Kim Ngạo Thiên chỉ vướng vào lưới tình. Còn nay thì vướng vào Di Hồn phần. Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Y đâu còn là con người bình thường nữa, nếu không nói chỉ là một xác chết biết thở, sống với ảo giác.

Độc Ma Âu Dương Đình vẫn nắm đôi bờ vai nàng:

- Vậy có thể tin nàng một lần nữa.

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Chủ nhân có thể đặt niềm tin vào nô nữ.

Độc Ma Âu Dương Đình lấy trong ống túi áo ra túi gấm đựng Di Hồn phần, lão nhìn Tiểu Ngọc:

- Nàng hẳn đã cần đến phần trong túi gấm này.

Tiểu Ngọc nhìn Độc Ma Âu Dương Đình. Những tưởng đầu Dương Tiểu Ngọc sẽ vô lấy túi gấm Di Hồn phần, nhưng thật bất ngờ, Tiểu Ngọc lại lắc đầu nhỏ nhẹ nói:

- Nô nữ còn đủ Di Hồn phần để dùng và chưa cần đến nó nữa.

Đôi chân mày Độc Ma Âu Dương Đình nhíu lại:

- Thế nàng cần bốn nhân tặng thưởng gì nào.

Đôi lông mày của nàng ứng hồng nét thẹn thùng như một thiếu nữ xuân thì buổi đầu tiếp kiến ý trung nhân của mình. Độc Ma Âu Dương Đình bật phá lên cười khanh khách. Gã bỏ tay khỏi bờ vai Tiểu Ngọc, nâng cằm nàng ôn nhu nói:

- Tiểu Ngọc... nàng có ý định chẳng bấy tình với bốn nhân, biến ta thành một gã nô tình của nàng à?

- Tiểu Ngọc không dám chẳng bấy tình hay biến chủ nhân thành nô tình của Tiểu Ngọc.

Nàng nhìn vào mắt lão độc, nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc ngưỡng mộ chủ nhân... người mà duy nhất Tiểu Ngọc nhận ra là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa trên thế gian này.

Độc Ma Âu Dương Đình phá lên cười rồi nói:

- Nàng khéo nói lắm, nhưng bốn nhân biết ý nàng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc chỉ muốn biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình đối với chủ nhân. Và cũng muốn được quyền tự ban phát Di Hồn phẫn cho bản thân mình.

Nhìn vào mắt Tiểu Ngọc bằng ánh mắt cú vọ. Độc Ma ôn nhu nói:

- Công trạng của nàng đáng được hưởng như thế. Nhưng nàng đừng nghĩ có thể biến Độc Ma Âu Dương Đình thành một gã nô tình ngu ngơ như Kim Ngạo Thiên tiểu tử.

Nàng quỳ xuống trước mũi giày của Âu Dương Đình:

- Tiểu Ngọc tuyệt đối không dám có ý đó... không dám có ý đó.

Độc Ma Âu Dương Đình đỡ nàng đứng lên:

- Nàng đừng sợ hãi như vậy... ta có nói thể thôi... nếu như nàng sợ hãi bốn nhân thì ta đâu còn hứng khởi để tiếp nhận sự ngưỡng mộ của nàng.

Độc Ma Âu Dương Đình ngửa mặt cười rồi ngồi xuống tràng kỷ. Lão vòng tay qua vùng tiểu yêu của Tiểu Ngọc kéo vào sát lão:

- Nàng có thể làm được những gì mà người khác không thể làm được chứ.

Lưỡng quyền của Dương Tiểu Ngọc ứng hồng e thẹn. Nàng khẽ gật đầu:

- Dạ...

Độc Ma thả tay ra khỏi vùng tiểu yêu của Tiểu Ngọc. Y khoanh tay trước ngực với vẻ mặt thờ ơ, lãnh đạm.

Tiểu Ngọc nhìn vào Độc Ma, rồi tự trút bỏ trang phục mình. Những lớp trang phục trên người nàng từ từ trôi tuột xuống gót chân và nàng hiện thân ra trước mặt Âu Dương Đình như một con nhộng chui ra khỏi vỏ với tất cả những đường cong khêu gợi nhất. Độc Ma Âu Dương Đình chiêm ngưỡng những đường cong. Lão phải nghĩ thầm:

- "Tiểu Ngọc có một thân hình của một mỹ nữ, với tất cả những sức hút gợi tình ngôn ngôn. Nàng sinh ra một thể pháp đầy chất nhục dục, với một cá tính chỉ có ở một dâm nữ, nên lúc nào cũng tự biến mình thành vật sở hữu và chiếm đoạt của người khác giới".

Chính thân thể gợi cảm và ngôn ngôn chất giục đó đập vào mắt Độc Ma Âu Dương Đình, buộc lão bật ra lời nói:

- Nàng đẹp lắm.

Tiểu Ngọc mỉm cười.

Nàng vừa cười vừa nói với vẻ thỏa mãn, nghe lời khen ngợi của Độc Ma khen tặng vừa biểu lộ sự hoan hỉ khi nhận được phơi tẩm thân với những đường cong gợi cảm ra trước mặt y. Nàng chủ động cởi bỏ y phục của lão Độc Ma Âu Dương Đình. Độc Ma ngạc nhiên trước những hành động của nàng.

Sau khi cởi bỏ trang phục cho Âu Dương Đình, Tiểu Ngọc đẩy y nằm dài xuống tràng kỷ. Nàng sức nhớ lại những cảm giác hôm nào mà Hạo Hạo đã đem đến cho nàng trong biệt trang hôm nào.

Nàng từ từ cúi xuống. Đôi ngọc thủ của Tiểu Ngọc vuốt ve mon trớn vùng ngực phẳng lì của Âu Dương Đình, gợi cảm giác khơi vào cho ngọn dục tình bùng cháy, sau đó mới bắt chước Hạo Hạo để Độc Ma Âu Dương Đình phải bậm ra tiếng thốt ngớ ngàng.

Làm sao Độc Ma Âu Dương Đình có thể hình dung được những gì Tiểu Ngọc đang làm với lão. Y chỉ cảm nhận chiếc lưỡi ướt đầm của nàng đang lần xuống khắp cổ rồi trơn tuột theo những đường rãnh vô hình trên cơ thể lão mà trượt đi với sự tò mò và đầy phấn khích pha trộn sự tham lam đến nỗi Âu Dương Đình phải rùng mình.

Âu Dương Đình phải nghĩ thầm trong đầu:

- "Trên thế gian này có bao nhiêu ả dâm nữ như Dương Tiểu Ngọc. Có lẽ chỉ có mỗi một mình nàng. Nàng là dâm nữ duy nhất biết chinh phục nam nhân. Chỉ có nàng duy nhất là người biết chằng bẫy tình".

Trong khi Độc Ma Âu Dương Đình nghĩ như vậy thì Tiểu Ngọc lại nghĩ khác. Nàng dụng tất cả những gì đã học được của gã Hạo Hạo thực hiện lại trên cơ thể Âu Dương Đình với ý niệm:

- "Rồi ta sẽ có được Di Hồn phần. Không chỉ một túi phần mà là nhiều túi Di Hồn phần".

Nàng phải nghĩ tới điều đó bởi nhận ra thể pháp của Độc Ma Âu Dương Đình đang căng ra hết cỡ bởi những gì nàng đang làm vì nó. Cái thể pháp của Âu Dương Đình chỉ muốn bùng nổ, bởi những sự mon trớn mà Tiểu Ngọc đã đem đến qua bài học đã học được của Hạo Hạo. Nàng không chỉ là một học nhân thông minh. Biết được những gì mình phải làm qua bài

học đó mà thậm chí còn sáng tạo ra thêm những gì nàng nghĩ trong đầu để bài học kia còn thêm sinh động.

Nó sinh động đến độ Độc Ma Âu Dương Đình như chẳng thể làm chủ được mình nữa mà bật ra tiếng rên, một tiếng rên cũng đủ khiến cho Tiểu Ngọc khoái trá và thích thú bởi nghĩ đến mục đích mà nàng đang tiến đến đã gần kề.

Âu Dương Đình bất ngờ vùng vẫy như một con thú hoang đói mồi. Gã bất giác ôm ghì lấy Tiểu Ngọc. Sự thay đổi từ chỗ lạnh nhạt, để biến thành một con thú tham lam đầy chất dục tính của Độc Ma, chứng tỏ nàng sẽ thành công với gã. Nàng biết Độc Ma Âu Dương Đình sau lại bùng phát cuồng nhiệt như vậy và cũng tự biết phải làm gì để sự bùng phát đó được nàng đưa đến cao điểm của khoái lạc.

Nàng chỉ khẽ rên một tiếng. Tiếng rên của nàng chẳng khác nào một nốt âm vực khích lệ Độc Ma Âu Dương Đình phải làm gì sau khi đã được nàng khơi nguồn ngọn lửa dục tình. Và nàng đã thành công với những vì dành cho Âu Dương Đình. Thành công ngoài sự mong mỏi của nàng. Thành công đến độ phải bật ra tiếng rú đầy khoái cảm chỉ muốn lịm đi với gã qua sự vốn vã, háo hức của Độc Ma.

oOo

Ngạo Thiên thả bước chậm rãi theo con rải sỏi tiến đến biệt lầu. Chàng dừng chân trước những bậc tam cấp nhìn lên tấm liễn sơn son thiếp vàng.

"DI HOA TRANG"

Chần chừ một lúc, Ngạo Thiên bước lên những bậc tam cấp đi thẳng đến cửa tiền sảnh, cửa bên trong không khóa, chàng đẩy cửa bước vào. Tiểu Ngọc trong bộ cánh màu hồng nhạt, ngồi chờ sẵn trong gian tiền sảnh Di Hoa Trang chẳng còn người nào khác.

Ngạo Thiên bước đến bên nàng.

Tiểu Ngọc nhìn chàng từ đầu đến chân. Tóc Ngạo Thiên đã được bới lại, không còn vẻ bệ rạc nữa. Chàng vận bộ bạch y thư sinh trông thật nho nhã. Ngạo Thiên hoàn toàn khác với Ngạo Thiên tại Hàm Dương Bách niên tửu.

Nàng mỉm cười nhìn Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên không ngờ lại tái hợp với Tiểu Ngọc chứ.

Điểm nụ cười mỉm, Ngạo Thiên nói:

- Không bất ngờ lắm. Ngạo Thiên chỉ bất ngờ, sao Tiểu Ngọc lại có thể gửi mật thư cho Ngạo Thiên.

- Bởi Tiểu Ngọc nhớ Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên ngồi đối mặt với nàng.

Tiểu Ngọc quan sát thần sắc của Ngạo Thiên. Mặc dù không còn bộ mặt một kẻ khốn cùng, nhưng phảng phất trong đó vẫn còn những nét ảm đạm mất nhiều sinh khí như một người vừa qua cơn bạo bệnh trầm kha.

Tiểu Ngọc bung tỉnh rượu chuốc ra chén của mình và Ngạo Thiên.

Nàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Ngạo Thiên hẳn còn hận Tiểu Ngọc.

Ngạo Thiên nhìn nàng:

- Nàng nói thử xem, Ngạo Thiên còn hận Tiểu Ngọc không?

Nàng nhìn vào mắt chàng:

- Chắc chắn Ngạo Thiên còn hận Tiểu Ngọc. Nét oán hận kia còn đọng trong đáy mắt Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng... Ngạo Thiên vẫn còn hận nàng. Sự phản bội của nàng đã đẩy Ngạo thiên đến tận cùng vực thẳm. Nhưng Ngạo Thiên chỉ sợ không hận nàng.

Ngạo Thiên bung lấy chén rượu.

Chàng toan uống chén rượu đó nhưng Tiểu Ngọc cản lại:

- Khoan...

Ngạo Thiên nhướn đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Sao...

Tiểu Ngọc nghiêm giọng nói:

- Trong rượu có độc.

- Thì đã sao nào. Nếu như Ngạo Thiên đúng thời khắc phải chết thì đã chết lâu rồi. Đâu còn ngồi đây cầm chén rượu độc này để sợ hãi cái chết.

Nói dứt câu Kim Ngạo Thiên dốc chén rượu vào miệng uống cạn. Chàng đặt chén rượu xuống nhìn nàng:

- Nếu Kim Ngạo Thiên chết bởi chén rượu độc này thì cũng chẳng sao cả. Nàng đã từng đưa Ngạo Thiên vào tử lộ, giờ lấy mạng Ngạo Thiên bằng rượu độc thì cũng do định số Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nói rồi tự tay bung tịnh rượu. Tiểu Ngọc không cản chàng lại mà chỉ nhìn Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên uống cạn rồi nhìn Tiểu Ngọc nói:

- Tiểu Ngọc này... nếu như ta chết thì nàng nhớ đưa xác Kim Ngạo Thiên vào nhà mồ Kim gia nhé.

Nói dứt câu, Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm. Chàng lại bung chén rượu uống cạn, đặt chén rượu xuống Ngạo Thiên nói tiếp:

- Ngạo Thiên là người của Kim gia, tất chết cũng nằm trong nhà mồ Kim gia. Được chứ.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ngạo Thiên sẽ không chết đâu. Bởi đây đâu phải là rượu độc.

Nàng đứng lên bước qua đứng cạnh Ngạo Thiên:

- Tiểu Ngọc chỉ thử Ngạo Thiên thôi.

Chàng ngẩng lên nhìn nàng:

- Tại sao lại thử Ngạo Thiên.

- Để xem Ngạo Thiên có còn xem Tiểu Ngọc có trong mắt mình không.

Ngạo Thiên nói:

- Tiểu Ngọc biết vì sao ta hận nàng không.

- Nếu Tiểu Ngọc là Ngạo Thiên cũng sẽ hận như Ngạo Thiên thôi. Ai mà không hận khi bị phụ tình bằng tất cả những gì gian trá và bỉ ổi nhất trong cõi nhân sinh này chứ. Ngạo Thiên hận Tiểu Ngọc là đúng rồi, nhưng Tiểu Ngọc không hận lại Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nắm tay nàng:

- Ngạo Thiên chỉ sợ không hận nàng thôi. Bởi còn hận tất còn yêu nàng. Nàng đã cướp trái tim và khối óc của Kim Ngạo Thiên hỏi sao ta không hận.

Tiểu Ngọc quá sững sờ bởi câu nói này của Ngạo Thiên. Ngạo Thiên tự nguyện làm con thiêu thân để chui vào ánh lửa tình. Chấp nhận tìm cái chết trong ngọn lửa tình đó.

Tiểu Ngọc nhìn Ngạo Thiên gần như không chớp mắt:

- Ngạo Thiên... Chỉ vì còn yêu Tiểu Ngọc mà Ngạo Thiên hận ư?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài:

- Đúng...

Nàng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc có lỗi với Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc ngồi xuống cạnh Ngạo Thiên. Nàng nhìn chàng:

- Ngạo Thiên... có một điều bí mật Tiểu Ngọc không dám thổ lộ ra với Ngạo Thiên.

Chàng nhìn nàng:

- Nàng sợ gì mà không nói.

Ngạo Thiên từ từ buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tiểu Ngọc đừng thanh minh. Tất cả những gì Ngạo Thiên biết về nàng thì đã biết. Đúng ra ta nên nghe lời của Sử Quách và Lâm Bội Giao. Nhưng bấy giờ ta chỉ còn quyết định lựa chọn hai điều. Yêu hay chết. Ngạo Thiên muốn quên Tiểu Ngọc, nhưng lại không thể nào quên. Ta đã trăn trở, đã vùi mình vào men rượu và sống trong ảo giác chỉ để quên tình yêu đó, nhưng vẫn không thể nào quên được... và ta biết chỉ có cái chết mới khả dĩ quên được nàng.

Ngạo Thiên vừa nói dứt câu, Tiểu Ngọc ôm ghì lấy chàng thốn thức:

- Kim Ngạo Thiên... giờ Tiểu Ngọc mới nghiệm ra tình yêu của chàng cao quý như thế nào.

Nàng vừa nói để cho nước mắt nhỏ xuống bờ vai chàng.

Hai người ôm lấy nhau mà không nói lời nào. Có lẽ những lời nói của Kim Ngạo Thiên đã đánh động lại những cảm xúc tình yêu đã nguội lạnh trong trái tim Tiểu Ngọc. Nên cảm giác bồi hồi đang kín tâm thức nàng.

Một lúc sau nàng rời khỏi vòng tay, nhìn Ngạo Thiên:

- Tiểu Ngọc biết Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc sẽ không thể nào thoát được vòng lưới thiên la địa võng của Độc Ma Âu Dương Đình. Nên mới tương kế tựu kế... để hy vọng biết được bí

mật huyết ngọc đang đưa Ngạo Thiên vào Thánh địa Kim Đỉnh Sơn, ngõ hầu tìm kiếm cơ hội trả thù cho Kim gia.

Ngạo Thiên nhìn nàng:

- Sao Tiểu Ngọc lại không nói với Ngạo Thiên.
- Ngạo Thiên khờ quá... chẳng lẽ chuyện gì Tiểu Ngọc cũng phải nói sao.

Nàng mỉm cười nhìn Ngạo Thiên nhỏ nhỏ nói:

- Tiểu Ngọc sao có thể hại Ngạo Thiên được. Giờ là lúc Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên cùng đến Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

- Huyết ngọc không còn... đến đó làm gì nữa... Ngạo Thiên nghĩ, chúng ta nên nghe theo di ngôn của mẫu thân... chúng ta sẽ đi thật xa rồi bỏ võ lâm giang hồ.

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Ngạo Thiên sai rồi... Tiểu Ngọc làm tất cả không phải để cùng Ngạo Thiên đi tìm cảnh giới riêng cho mình. Tiểu Ngọc làm tất cả chỉ để muốn trả thù cho Lăng Phu nhân. Tiểu Ngọc không muốn Ngạo Thiên quên mối thù kia.

- Ngạo Thiên sẽ làm gì được khi tự nhận ra mình là một kẻ tầm thường.

- Ngạo Thiên sẽ không tầm thường. Ngạo Thiên sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân như Lăng phu nhân nói.

Chàng khoát tay cướp lời nàng:

- Tiểu Ngọc... Nàng đừng quá hoang tưởng về Ngạo Thiên đó. Ngạo Thiên chỉ là kẻ tầm thường. Cái mà Ngạo Thiên có chỉ là tấm thân vô dụng này. Một con người chẳng làm được gì cả.

Tiểu Ngọc cau mày:

- Đừng nói vậy... Ngạo Thiên không phải là một kẻ tầm thường. Phu nhân đã từng nói với Tiểu Ngọc như vậy.

Nàng đặt tay lên vai chàng:

- Ngạo Thiên hãy nhớ lại, Cù Bá Nhâm tiên sinh từng nói chỉ có Ngạo Thiên mới có thể vào Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì sao là kẻ tầm thường được.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Cho dù Ngạo Thiên có như nàng nói thì cũng không thể cải được số phận của mình. Ngạo Thiên không tự mình đoạt lại huyết ngọc đang ở trong tay Độc Ma Âu Dương Đình.

- Huyết ngọc đã ở trong tay Tiểu Ngọc.

Chàng ngọc nhiên nhìn nàng.

Tiểu Ngọc mỉm cười:

- Ngạo Thiên không tin à?

- Ngạo Thiên quá ngạc nhiên và bất ngờ... Tiểu Ngọc không sợ bị Độc Ma Âu Dương Đình trừng phạt sao?

Nàng bịt miệng Ngạo Thiên:

- Ngạo Thiên đừng nói gở... Ngạo Thiên đã vì Tiểu Ngọc thì Tiểu Ngọc cũng sẽ vì Ngạo Thiên.

Nàng nói rồi vòng tay ôm lấy cổ Ngạo Thiên nhỏ nhẹ nói:

- Ngạo Thiên còn nhớ những gì đã xảy ra giữa hai chúng ta không? Một lần trong băng thất và một lần tại ngôi thảo xá vệ đường.

Nàng nói rồi nép đầu vào ngực Ngạo Thiên.

Bất thành linh Sử Quách đẩy cửa bước vào. Chân diện Sử Quách cau có và sa sầm khi nhìn cảnh tượng Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc tay trong tay như một đôi uyên ương đang sống trong cõi hoang tình đắm thắm nhất.

Sử Quách tăng hăng.

Tiểu Ngọc buông Ngạo Thiên nhìn Sử Quách.

Sử Quách cau mày chăm chăm nhìn vào Tiểu Ngọc:

- Dương cô nương biết tại hạ khốn khó như thế nào mới khả dĩ biến Kim bằng hữu từ một cái xác không hồn, trở lại con người chứ. Dương cô nương muốn hại Kim bằng hữu như thế nào nữa... hay cô nương muốn Kim bằng hữu vĩnh viễn là một cái xác chết biết thở. Dù sao cô nương cũng là người của Kim trang. Cũng nên có chút vị tình cho Kim Ngạo Thiên một sinh lộ.

Tiểu Ngọc không đáp lời Sử Quách mà nhìn lại Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên từ từ đứng lên. Nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên trịnh trọng nói:

- Sử huynh... Cái ơn Sử huynh giúp Ngạo Thiên đứng lên bằng đôi chân của mình... Ngạo Thiên sẽ không quên. Nhưng Ngạo Thiên không vì cái ơn đó mà rũ bỏ tình yêu của mình. Ngạo Thiên biết Tiểu Ngọc không như Sử huynh nghĩ... mong Sử huynh đừng xen vào chuyện riêng của Ngạo Thiên.

Chân diện Sử Quách cau hăn lại với vẻ bất nhẫn và cau có:

- Ngươi...

Ngạo Thiên cướp lời Sử Quách:

- Sử huynh đừng giận... Ngạo Thiên tự lo được cho mình... hay Sử huynh muốn Ngạo Thiên quay lại cuộc sống như hôm nào, tự biến mình thành một cây tâm gửi nương nhờ vào bóng cây cổ thụ của Kim trang.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Ngạo Thiên sống không thể nào thiếu Tiểu Ngọc... và ngược lại Tiểu Ngọc cũng không thể nào thiếu Ngạo Thiên.

Sử Quách gào lên:

- Ngươi đúng là kẻ có mắt không trông, có óc cũng không có. Dương cô nương đã đối xử với ngươi như thế nào, tự ngươi có thể nghiệm ra mà.

- Tiểu Ngọc có cái khó của Tiểu Ngọc, không thối lộ với ai được.

Ngạo Thiên nhìn lại Tiểu Ngọc, nàng gật đầu mỉm cười với chàng.

Nhìn Sử Quách, Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Kể từ hôm nay, Kim Ngạo Thiên đã có thể đứng bằng hai chân mình, không cần có sự giám sát của Sử huynh nữa... đừng biến Kim Ngạo Thiên thành chiếc bóng sau lưng Sử huynh.

Sử Quách buông tiếng thở dài, ỵ lắc đầu nói:

- Ngươi đúng là kẻ hồ đồ. Tại sao Sử mỗ lại vì ngươi chứ? Tại sao sư phụ Tuệ Quang lại có thể kỳ vọng vào một con người như ngươi được chứ?

- Những gì Sử huynh nói là ý của mọi người, Ngạo Thiên không dám cãi được. Còn Ngạo Thiên là Ngạo Thiên không thể chịu theo ý của mọi người mà đánh mất bản thân mình.

Sử Quách quắc mắt:

- Kim Ngạo Thiên... Ngươi muốn ta nói về ngươi cái gì nữa đây. Chẳng lẽ phải giết Tiểu Ngọc người mới có thể thoát ra vòng lưới tình của ả sao?

Nghe Sử Quách thốt ra câu này. Chân diện Ngạo Thiên đánh lại. Chàng bất nhẫn gần giọng:

- Nếu như Sử huynh muốn giết Tiểu Ngọc, trước tiên phải bước qua xác Ngạo Thiên. Bằng không thì đừng hy vọng đụng đến Tiểu Ngọc.

Sử Quách buông tiếng thở dài. Y lắc đầu nói:

- Người đã nói ra câu này... ta chẳng còn gì để nói.
- Hay nhất người hãy để cho Kim Ngạo Thiên tự định đoạt số phận mình.
- Sử mỗ vô cùng thất vọng... có lẽ đây là ý trời mà con người thì chẳng bao giờ cải lại được thiên ý.

Y buông tiếng thở dài nghiêm giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên... Tự người đã chuốc lấy số phận, làm kẻ hồ đồ, thì người sẽ được nhận số phận đó. Rồi đây người cũng chẳng khác gì một cái xác không hồn, ngơ ngẩn như hôm nào.

Tiểu Ngọc lắc đầu, từ tốn nói:

- Tiểu Ngọc thay mặt Kim thiếu gia và Lăng phu nhân đa tạ về sự lo lắng của Tử quỷ Sử Quách.

Răng trên Sử Quách cắn vào môi dưới. Mắt y đắm đắm nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như sau này Kim Ngạo Thiên có trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ... Nhứt định sẽ không quên đại công hôm nay của Sử công tử.

- Y có thể trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ sao?

Sử Quách lắc đầu:

- Với sự u tối và ngu muội thì gã chỉ là nô tì nhỏ nhoi và đốn hèn không hơn không kém, có năm mơ, Sử Quách cũng không tin Kim Ngạo Thiên khả dĩ trở thành người cửu đỉnh trong thiên hạ.

Nhìn lại Ngạo Thiên, Sử Quách nghiêm giọng nói:

- Ngạo Thiên... Người còn có cơ hội...

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ngạo Thiên không nhận cơ hội từ Sử huynh.

- Người nói như thế để quá đủ cho Sử Quách này thăm chừng về con người người.

Sử Quách ôm quyền:

- Sư tôn... Sử Quách đã làm tất cả... làm tất cả rồi. Sử Quách không thể cải được ý trời.

Y thở hắt ra một tiếng:

- Người tự lo cho bản thân người đi.

Nói dứt câu, Sử Quách quay bước đi thẳng một mạch ra cửa tiền sảnh.

Sử Quách đi rồi, Tiểu Ngọc mới nhìn Ngạo Thiên, ôn nhu nói:

- Ngạo Thiên có tin lời của Sử Quách không?

- Ngạo Thiên chỉ tin Tiểu Ngọc là người của Kim gia và không bao giờ hại Kim gia.

Câu nói này của Ngạo Thiên chẳng biết tác động gì đến Tiểu Ngọc mà hai dòng lệ rịn trào ra khóe mắt nàng.

Tiểu Ngọc nép đầu vào ngực Ngạo Thiên nhỏ nhẹ nói:

- Kim Ngạo Thiên đúng là Ngạo Thiên.

- o o o -